

Buk nummer 10..... men den første med bue og pil.

For de fleste mennesker er juleaften lig med den 24. dec. For os bukkejægere er det den 16. maj, hvor jagten på den røde sommerbuk går ind ved solopgang. Da dagen gryede den 16. maj vågnede jeg op sammen med en flok skoleelever i Randers, hvor vi var på lejrskole. Nogle ville sikkert kalde det ”dårlig planlægning”, men jeg vidste jo, at når vi så kom hjem, lå der fire fridage og ventede, så jeg havde jo stadig forventningens glæde i behold.

Jeg er buejæger, én blandt de ca. 1000 danske jægere, som har tilladelse til at gå på jagt med bue og pil, og i de flg. dage var jeg af sted både morgen og aften. Jeg havde mange gode oplevelser med både harer, fasaner og en rå, jeg endda synes at kende særdeles godt. Jeg så hende hver morgen stor og rød, og det var lige op over, at hun skulle sætte lam og dermed sikre næste generation. Bukken så jeg imidlertid ikke, selvom jeg tidligere havde set i hvert tilfælde tre forskellige.

Søndag den 20. maj, havde jeg inviteret en jagtkammerat med ud om morgenen. Han har endnu ikke buejagttegn, men ser frem til at komme op til prøve til august, så han fik lov at ”forsvare” min skydestige med sin riffel. Da vi mødtes igen klokken lidt i 7 kunne han fortælle, at han havde nydt synet af ”min” rå. Hun var der som sædvanlig, men det var ikke det eneste, han havde set. En smalrå var kommet ned imod ham langs et hegn, og lidt efter sandelig også en buk. De var begge gået bag om et stort træ og ind i en nærliggende have på en ejendom, som ikke er beboet. Bukken havde fået lov at gå. Det var en årsbuk fra sidste år, og han havde givet den navnet ”Lillepeter”. Det havde været for nemt med riffel at nedlægge ham, og den beslutning kan jeg kun ha' respekt for.

Så blev det den 24. maj, og det skulle vise sig at blive min ”juleaften”. Tidligt om morgenen, på den smukkeste dag man kan tænke sig, var jeg på vej hen mod træet, som Lillepeter og hans søster havde passeret den 20. om morgenen. Da jeg nærmer mig træet, aner jeg en bevægelse og standser op. Vinden er god, og pludselig træder selveste Lillepeter ud fra hegnet kun 30 meter fra, hvor jeg står. Så langsomt som en skovsnegl synker jeg sammen, og lægger mig fladt med min bue i det høje græs. Vinden er helt perfekt, og jeg har god tid. Som jeg ligger der i al mit camouflagetøj, med ansigtsmaske og med kun kikkerten oppe, kan jeg følge bukken, og jeg undrer mig over hans uro. Han esser, kigger hen mod mig, esser igen, løfter hovedet med et ryk, går et par skridt frem, kigger igen lige mod mig og så..... med en høj smælen får jeg en omgang skældud, så hele området nu må være klar over, at en hæslig jæger er på spil. Det sidste jeg ser er

spejlet, da han i høje spring sætter forbi mit træ, og jeg tænker, at det vist var denne morgens chance, som smuttede der. Medens jeg fortsatte hen mod træet skrev jeg lige en SMS til min jagtkammerat. Nu havde jeg også set Lillepeter, men denne gang havde han trukket det længste strå.

Nå men jeg kravlede altså op i træet, som er et gammelt egetræ. Der var en fin gren at hænge buen på, og da jeg selv sad 5 meter over jorden, havde jeg en fantastisk udsigt. Pludselig så jeg, at jeg ikke var den eneste, som gjorde brug af dette træ. To meter fra min bue havde en flagspætte klemt en grankogle fast, så den nemmere kunne komme til at hakke frøene ud, og koglen sad der endnu. Det måtte jeg lige ha' et billede af, sådan et spætteværksted finder man ikke hver dag.

Jeg havde siddet i træet ca en halv time, da jeg pludselig blev opmærksom på en bevægelse i kornet ca. 30 meter fra, hvor jeg sad. Jeg fik håndkikkerten op....sandelig om det ikke var Lillepeter, og han kom langsomt nærmere. Uendelig forsigtigt fik jeg buen ned fra grenen, fik releasen gjort klar, og så var det blot at vente. Nu var han ude af kornet, og da han bøjede sig for at esse, trak jeg buen. På det tidspunkt var han kun 6 meter fra træet, og da jeg sad fem meter oppe, skulle der tages højde for både afstand og skudvinkel. Jeg tænkte tilbage på generalforsamlingen i FADB og feltskydningen på Egebjerg, hvor vi netop havde skudt på en bukkeskive under stigen og lidt skråtstillet.... det kunne ikke gå galt..... jeg havde bladet i sigtet..... nu skulle han lige helt fri af nogle små kviste så..... SHIT. På grund af en gren i træet kunne jeg ikke følge ham længere, buen kunne ikke komme længere mod højre. Altså blev jeg nødt til at slække buen, skifte til den anden side af grenen og forsøge at få trukket igen. OG DET LYKKEDES! Denne gang var Lillepeter samarbejdsvillig og medens han kiggede væk, lykkedes det mig at slække og trække buen for anden gang inden for et halvt minut.

Da pilen havde gennemboret ham, sprang han ind i hegnet, og jeg kunne høre det brase nogle få sekunder, så blev der ro. I min kikkert kunne jeg se pilen og de schweis sprøjtede blade udenom. Den ene fane var rykket af og lå ved siden af pilen, og min fornemmelse var helt euforisk. Jeg havde været iskold og ikke haft

antydning af bukkefeber inden skuddet, men nu kunne jeg mærke pulsen, og mit åndedræt bankede som efter en hård løbetur.

PRAGTFULDT!

Jeg er buejæger.

Maj 2012 Calle Mikkelsen